

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Η δούκισσα της Βουργουνδίας στον δούκα ντε Ρισελιέ).

Γνώσε μου και ποιητέ μου, Είμαι χαρούμενη, πολύ-πολύ χαρούμενη, και νοιώθω την ψυχή μου να μαλακώνη, σαν απαλό νερό, στην ανάμνησή σου, στην ανάμνηση της γλυκειάς ομιλούμενής σου, που τόσο την απόφευγα και που τώρα, αθλιά μου ίσως, θα με ξαναφάρξω στην αγχαλιά σου...

Τη φοβάμαι πολύ τη λατρευτή αγχαλιά σου... Μου παγώνει και που μαρμαίνει τη λογική, μιά μου γεμίζει φλόγες και λαχτάρες την ψυχή μου...

Όλα τ'α φαινόμενα δείχνουν πως δεν θάμια πειιά, στο μέλλον, τόσο δύσκολη κ' επιφυλακτική μαζί σου... Θα ιστορήσης όμως κ' έου να φανής όπενάντι μου τέτοιος, ώστε να νοιώθης την έκτασι της θεσίας μου γιά σένα:

Θέλω την καρδιά σου αποκλειστικά δική μου... Δική μου χωρίς όρους, χωρίς διαταγούς, χωρίς μετριοπαθείες... Όλοζωοηρωτικά δική μου...

Είν' η αλήθεια πως μου γράφεις ταχτικά... Παράξενο όμως... Άντι να μ' ένθουσιάζουν η έπιστολές σου, με άτελειζον... Είνε γεμάτες από εξεινάδα, από χαριτωμένα καλιμπούρια και νόστιμες κουσομοκλιτιστές ιστορωθιές... Πνεύμα, φίλε μου... Μά η ψυχή μου δέν θέλει πνεύμα... Διάρια γιά δυό, τρία λόγια τρυφερά κ' ειλαζινη, που να βγαίνουν απ' την καρδιά σου κ' όχι απ' το μυαλό σου... Νοιώθεις τώρα τί θέλω; Αισθημα... αίσθημα γιά μένα, σαν τό άγνό κ' αλήθινό που σου χαρίζει η ψυχή μου... Γράψε μου, χρυσέ μου... Σε φίλο στην άκρούλα των γλυκών σου χειλιών.

Παντοτεινά δική σου.

(Ο Άβελάρδος στην Έλοιζα *).

Αγαπημένη μου, Τό γράμμα σου με τάραιξε... Δεν φανταζόμην ποτέ ότι πέρασες τόσες πραιμίες... Ότι η λατρευτή μου ύπαρξή σου βρισκόταν στό νύχια της άγονίας, καταματωμένη απ' την προσπάθεια να μάθη νέα μου! Τι να σου πώ περισσότερο;

Νά, μάθε τουλάχιστο, ότι η θύελλα πέρασε. Βρισκόμαι τώρα σε ήσυχο λιμάνι, που τά βέλη των έχθρών μας φτάνουν άδύναμα πειιά και χωρίς αχμή! Κ' άλλστε ξαναβρέθηκα στην εύχρηστη αυτή θέα, μα δέν ήξερα να έπαφρηθώ απ' τη νύχια μου... Άλλοίμονο! Έχει κανένας γαληνεμένο τό μυαλό του, την καρδιά του όμως πως θα μαρμαρέη να την προφυλάξη απ' τό θανάσιμο δηλητήριο της άγάπης;

Είμαι φιλόσοφος. Έχω όμως τη γνώμη ότι άργά η γοήγορα όλο θα πληρώσουμε τον φόρο μας στον βουμό της Άγάπης... Ναι, όλοι μας, φιλόσοφοι κ' άμφοροτοι, γέροι και παιδιά. Τά βέλη της είνε πώ δυνατά από κάθε αλλολογοισμό κ' από κάθε υπολογοισμό.

Προτού σε γνωρίσω, κάθε ζήτητα τώλεια με άρεθιώς, με την ψυχή λογική και με τό μυαλό μονάχα... Δεν μούκαναν έντιμωσι καθόλου η γυναικές έξινεις, που είχαν τό νού τους μόνο στα στολίδια και τί γλώσσα τους στην άποκλειστική εξειτρητέη της κακογλωσσίας! Ζητούσα πάντα κάτι πώ άνωτερο, γιατί ταιριαζε στον χαρακτήρα μου... Κάτι πώ δύσκολο και πώ έλκεκτό που νύχια έμπόδια μπροστά μου πριν τό φτάσω... Παρακάλεσα τη Φύση να μου φανερώσει τό πώ τέλειο δημιοούργημά της κ' αυτή μ' άκουσε και μούθωσε... Σένα! Άς είνε εύλογομένο τό όνομα του Θεού, που ίκανοποιήσε έντελώς τ' όνειρό μου...

Μου γράφεις, γλυκειά μου άγάπη, ότι άν ζεις, τό κόνειες γιά μένα μονάχα... Μά τόσο η άγάπη σε τυφλώνει; Δεν καταλαβαίνεις τί άμάχημα φοβερό κόνειες και πόσο ο καλός Θεός θα θυμώσει μαζί σου;

Είσαι κλεισμένη πειιά στό μοναστήρι, άριερόθηγες κ' όλη την ψυχή σου στη λατρεία του Δημιουργού και ύστερα μου δοκίμασε ότι πηρες γιά πρόφαισι τον Θεό και άν ζεις, ζεις γιά μένα!!

Τρέμα που τό ξαναγράφω, γλυκειά μου... Έλα στά καλά σου

(*) Ο μεγάλος έρωτας του Άβελάρδου και της Έλοιζας, που τον έξιμνησε τόσο παθητικά ο Λαμαρτίνος κ' άλλοι ξένοι συγγραφείς, είνε ένα από τά πώ ποιητικά ειθόλια της ιστορίας. Οι δυό έρωτευμένοι, άν και σφόδρα πώ τόσο πώ μοναχοί, άν και υπέστησαν μεγάλους κατατρυγημούς, δέν έπασαν ν' άγαπιστούναι τρέλλά. Έκτός από τις έπιστολές των, θα δημοσιεύσουμε προσεχώς και την παθητική ιστορία της άγάπης των.

γοήγορα και ζήτησε συχώρεσι γιά τη βλασφημία που μούγραφε!

Είνε άγαθος και καλός ο Παντοδύναμος και δώ σε συχώρεση... Δεν παίρνεις παράδειγμα έμένα; Τι δέν έκανα γιά να σε ξεχάσω; Μα ο χωρισμός, η ξενητειά, η νηστείες, η προσευχές, η σωπή και η μοναξιά δέν μου χρησίμεψαν κάτι πολύ... Γιατί σ' είχα πάντα στό μυαλό μου... Ήμουν όμως άρροισιμένος και στό Θεό...

Ένώ τώρα τά γράμματά σου με τάραιζαν πάλλ... Βλέπω ότι μου είσα άκόμα σταθερή στην άγάπη κ' αυτή η σταθερότης σου είνε δηλητήριο γιά τη σωτηρία της ψυχής μου, ένω συγχρόνως τρέφει την άγάπη μου και τη δυναμώνει άκόμα περισσότερο!

Η άδιαφορία σου θα μ' έσωνε... Θα μ' έκανε πώ εύσυνείδητο στά καθήκοντά μου όπενάντι του Θεού και θάταν πώ άποτελεσματική απ' όλες τις προσευχές και τις νηστείες και τίς υποδείξεις της λογικής... Θα ήταν άκόμα η πώ μεγαλειότερη χάρι που θα μούκανες!

Μά η λεπτότης και ο ίπποτισμός δέν μου έπιτρέπουν να σου ζητήσω αυτή τη χάρι... Θα ήταν σαν να σου φάρξω την καρδιά...

Σ' άφίνο, φώς μου... Θα παρακάλεσα τη Θεία Πρώτοια να με συγχώρησι γιά όσα σούγραφα... Γιά όσα η μεγάλη, η άυπερόβλητη και άνίκητη άγάπη, πούχω γιά σένα, έστρωσε τό χέρι μου να σου γράφω...

Δέν τώλω να σου πώ κανένα γλυκό λόγο έδώ, στό τέλος της έπιστολής μου, γιατί θάμαι ιεροσυλία...

ΑΒΕΛΑΡΔΟΣ

(Η Έλοιζα στον Άβελάρδο).

Ψυχή μου, Τάχω με τον χωρισμό μας και με την ξενητειά σου... Ό,τι και να μού γράφεις, ό,τι και να μού πης, η καρδιά μου δέν σε δικαιολογεί... Κι' ο καλός Θεός δέν θα μου θυμώσει, γιατί η Άγάπη είνε τό πώ εύγενικό δώρο που και δέν άμαρτάνω, άφού ο Έίδιος μου την έστειλε, άπέραντη και άφραση, γιά σένα!...

Λοιπόν, μήν έχεις αιώσις τους φόβους, λατρεία μου... Άγάπα με έλεύθερα κ' άρησε με να σ' άγατώ κ' έγώ έλεύθερα, χωρίς περιορισμούς και χωρίς τό φόβητρο της Αιώνιας Τιμωρίας διαρκώς μαρμαρέω μου...

Τόσο μακρυνά που μούφραγες, μά παρηγοριά μου μένει... Η άλλιλογογραφία μας... Η έπιστολές σου... Μή μου τις στερήσεις λοιπόν.

Τό καλλι μου είνε γεμάτο από ποικραία σου... Μόλις μου περισσέψαι λίγος καρός, προσηλώνω με έπιμονή τη σκέψη μου σε σένα, μοναδική μου άγάπη, φέρνω τό λατρευτό πρόσωπό σου κοντά μου και με τό χαριμόνι, τελειώς άφοσιωμένη πειιά σε σένα, τό ζωγραφίζω στό χαρτί...

Τι άλλο να κόνω; Έσού με την κακία σου μ' έφερες σ' αυτή την κατάσταση!... Ποιός σουτε να φέρης τόσο μακρυνά, σχεδόν στην άκρη του κόσμου;

Δέν ξχων καμιά πίκρα έναντίον σου αυτά μου τά λόγια, χρυσέ μου... Όχι... Και τον θάνατό να μού διναν τά χέρια σου, πάλλ θα τί φιλούσα με λαχτάρα... Άν είμαι θυμωμένη τώρα, κ' άν στενοχωρούμαι, είνε γιατί υποφέρεις έσύ...

Γιά την κόλασι, τη δική μου, την τωρινή, άδιαφορώ... Σκέπτομαι μονάχα σένα, πούσαι τόσο μακρυνά μου και σπασοφράς στα νύχια της δυστυχίας και της άικανοποίητης άγάπης, χωρίς νύμια στο πλευρό σου να σε άνακουφίσω... Γράφε μου λοιπόν ταχτικά, καθώς κ' έγώ θα σου γράφω ταχτικά... Η έπιστολές μας θα μάζ παρηγορούν και θα δυναμώνουν την άγάπη μας...

Γράφε μου πάντα, χωρίς προσπάθεια, χωρίς έπιτήδευση, χωρίς να άνασχολιζής καθόλου τό έξαιρετικό φιλολογικό σου τάλαντο. Άρησε την καρδιά σου να μού μιλή άπάνω στό χαρτί έλεύθερα, χωρίς έπιφυλάξεις, ακριβώς όπως αισθάνεται και γιά ό,τι αισθάνεται γιά λογαριασμό μου... Σε ειδοσώ όμως έν των προτέμων, λατρεία μου, ότι θα μού κόφης άπότομα τη ζωή, άν μου γράφεις ότι δέν μ' άγαπάς... Έχεις υποχρέωση να κλείσις με λόγια τρυφεράς άγάπης, όλες τις πηγές που μού άνοιξαν τά βύσανά σου... Μα δέν θέλω να να και ψέματα...

Πρόσεψε, καλέ μου, γιατί είμαι γυναίκα... Σ' άγαπιώ τρέλλά, απερίοριστα και η γυναικεία διαίθεσι πούχω θα νοιώθι τις ψευτιές σου...

ΕΛΟΙΖΑ

